

Алехандро Ходоровски

Паническа¹ опера (трагично кабаре)

превод от испански:

Нева Мичева

nevamicheva@gmail.com

nevamicheva.net

Действащи лица:

А, мъж

Б, мъж

В, мъж

Г, мъж

Д, жена

Е, жена

Ж, жена

РАЗКАЗВАЧ (който, освен собствените си реплики, изговаря и заглавието на всяка сцена)

---

¹ Прилагателното *pánico* идва от името на Пан, гръцкия бог на планините, стадата, животинското в човека, следобедната почивка. В съвременните романски езици участието на Пан в „панически“ все още личи в изрази като „панически страх“ (непреодолимата тревога, която човек изпитва при близостта на нещо свръхестествено) и „панически час“ (слънчев летен следобед, когато сетивата са изострени и се надига сладострастието). В най-широката си употреба обаче „панически“ е просто производно от „паника“ – „психологическо състояние на внезапно настъпил крайно силен страх, ужас, голяма тревога, обикн. у много хора, тълпа, и неудържим стремеж тя да се избегне; смут, суматоха“ (вж. Тълковния речник на БАН). През 60-те години на ХХ в. в Париж чилиецът Алехандро Ходоровски (1929), испанецът Фернандо Арабал (1932) и французинът Ролан Топор (1938–1997) започват да връщат през театралната сцена и киноекрана митологичния аспект на думата, като основават „паническото движение“ – пряко свързано с бог Пан и трите му основни проявления: ужас, хумор и симултанност. Ето как го описва Арабал: „Паническото е критиката на чистия разум, тайфата без правила и водач; избухването на *пан-* („всичко“) и непочтителната почит към бог Пан; прославата на лудешкия талант и антидвижението, което отхвърля *сериозността* и възпява липсата на многозначителност... То е изкуството да живееш (което отчита хаоса и случайността), принципът на неопределеността, спънат от паметта... И съвсем обратното“. – Б. пр.

ПРОЛОГ

С гръб към зрителите, седнали в две редици като в самолет, виждаме А, Б, В, Г, Д и Е. От дъното на сцената към публиката се приближава Ж.

Ж (*усмихната, неискрена*). Задава се буря. Закопчайте предпазните си колани. Разбрахте ли как се надуват спасителните жилетки? Знаете ли как се поставят кислородните маски? Имате ли изгодна застраховка „живот“? Ако нямате, можете незабавно да сключите тук, на борда – още не е късно. Тъй като сте изгубили паметта си, бих искала да ви уведомя, че вашето прехвърляне беше осъществено във въздуха, от един самолет в друг, и че изходните точки на вашите маршрути са ни напълно неизвестни. От друга страна, много съжаляваме, но не можем да ви съобщим окончателната ни дестинация – тя е тайна. Колко ще трае полетът? Дали часове, или седмици, месеци, години?... В задната част на самолета е поместено уютно погребално бюро, снабдено с миникрематориум. Всеки пасажер може да открие в джоба на седалката пред себе си малка енциклопедия на игрите за убиване на времето, плик, който съдържа списък с фалшиви самоличности, и наръчник за оригинални и забавни самоубийства. Желаям ви незабравима буря с много занимателни турбуленции!

Ж сяда. Шестимата останали актьори, все така с гръб към публиката, правят движения, все едно вадят пликовете със самоличности. В се обръща към зрителите и чете пред тях списъка от своя плик.

В. Параноик... Шизофреник... Циклотимик... Мазохист... Обикновен невротик... Митоман... Копрофаг... О, да, копрофаг! Добре че имаме право да избираме лудостта си.

Затъмнение.

ПЛУВЦИТЕ

А, Б и Г се качват върху своите столове, слагат си плувни шапки и заемат стартова позиция. В, със сламена шапка, ляга на пода до тях.

РАЗКАЗВАЧ. Басейн. Трима плувци се разгриват, преди да се хвърлят във водата.

А, Б и Г. Едно! Две! И-и...

Б. Момент!

Тримата плувци заемат свободен стоеж.

Б. Качеството на водата без съмнение влияе на нашите постижения.

Г. Разбира се – колкото по-висока е плътността ѝ, толкова повече ни забавя.

А. Ако представянето ни зависи от плътността на водата, то преди всяко състезание трябва да ни се гарантира, че водата е официално одобрена за целта.

Б. Вярно, в идеалния случай би трябвало да е така. Но дали е възможно? Ако аз например се изпълня във водата...

Г. ...плътността ще се увеличи. Редно е да се забранят подобни прояви в басейна...

А. Да де, но кой ще попречи на един комар например да снесе яйцата си в твоя коридор...

Б. ...или на някакво по-голямо или по-малко количество прах – да падне...

Г. Трябва да се състезаваме в басейн с дестилирана вода под стъклен похлупак!

А. Кое то ще ни принуди да плуваме с кислородни бутилки!

Б. Този проблем няма решение.

В става и жестикулира, все едно бие звънец.

В (много уморен, загубил надежда). Внимание, внимание, внимание! Последно напомняне! След малко затваряме басейна! Ще се хвърлите ли, или няма да се хвърлите?

В чака. А, Б и Г се разгриват с упражнения, преди да се хвърлят във водата. В вече не го свърта.

А, Б и Г. Едно! Две! И...

Б. Момент!

Тримата плувци заемат свободен стоеж.

Б. От друга страна, температурата на водата е изключително важен фактор за нашите постижения в басейна.

Г. Едно е да плуваш в ледена вода, а съвсем друго – във вряла.

А. Ако представянето ни зависи от топлината на водата, то преди всяко състезание трябва да ни се гарантира, че температурата е официално одобрена за целта.

Б. Вярно, в идеалния случай би трябвало да е така. Но дали е възможно? Ако мен, да речем, ме втресе...

Г. ...температурата в басейна ще се повиши. Редно е да се забрани на плувците да се състезават в подобно състояние.

А. Няма как да се овладяват температурните отклонения на човешките тела. Аз при най-малката емоция охлаждавам...

- Б. На мен на състезание дланите ми винаги парят...
- Г. Ще трябва да участват само плувци с нормална температура и без емоционален живот!
- А. Което ще ни принуди да плуваме с термометри в задниците!
- Б. Този проблем няма решение!

Към тях се приближава В – бие звънеца си и лае.

- В. Баф, баф, баф! Хайде стига вече! Вървете си! Идват злите кучета! Баф, баф! Да се спасява кой както може!

Плувците не реагират. В чака. А, Б и Г започват да се разгриват, но скоро пак спират и заемат свободен стоеж.

- Б. Да поговорим за типовете кожа: има ги по-сухи и по-мазни.
- Г. Така е. Без съмнение кожното омазняване помага за по-бързото придвижване във водата.
- А. Ще трябва някак да се контролира и степента на кожно омазняване на състезателите...

В беснее, пуска пяна от устата.

- В. Болен съм от бяс! Махайте се, да не ви нахапя! Гррр!

А, Б и Г въобще не отразяват присъствието му и продължават да разискват.

- Б. Това предполага в употреба да се вкара нова мерна единица.
- Г. Мислиш ли? От какво всъщност зависи отделянето на мастен секрет от порите?
- В. Баф! Бягайте, копелета, имам бяс!
- А. Този проблем изисква задълбочен анализ...
- В. Бълхите ми пренасят тиф! Вън, изчезвайте!

Като вижда, че не му обръщат внимание, В захва крачолата на А и започва да го дърпа. А ни най-малко не се впечатлява и продължава да излага вижданията си.

- В. Гррр, гррр!
- А. Всички знаем, че плувецът натежава, когато в ушите му влезе вода. В този смисъл не бива да подминаваме факта, че ушните миди на едни състезатели са по-обемисти, отколкото на други...
- В. Гррр!
- Б. Ще се наложи да се наеме хирург, който да уеднакви размерите на ушите...

В това време В пуска крачолата на А и се нахвърля върху панталона на Б. Б разсеяно изтръсква крак и В пада в басейна. Размахва ръце, прострян на пода пред столовете на плувците, все едно се мъчи да не потъне.

- В. Блъб... блоб... (Звуци, сякаш гълта вода). Помощ!
- Г. Добре е да се въведат правила и за неволното отделяне на слъзи или секрети от носа...
- А. ...В зависимост от тъканта банските подгизват повече или по-малко...
- В. Помощ! Блъб, блоб...
- Б. ...кирта под ноктите...
- Г. ...чревните газове...

В. Блъб... Не мога... да плувам...

А. ...пъпките, обривите и цицините, чийто релеф затруднява придвижването...

Б. Този проблем няма решение!

В. Помощ! Блоб... Помощ!

Без да забелязват В, който продължава да подвиква за помощ, докато се мята и гълта вода, А, Б и Г се връщат към упражненията си за разгряване. Заемат стартова позиция.

А, Б и Г. Едно! Две! И-и...

Затъмнение.

ДВЕТЕ ПЕСИМИСТКИ

Д и Е, непоправими песимистки, влизат с недоволно сумтене от двата противоположни края на сцената. Срещат се, спират и се оглеждат кръвнишки.

Д. Няма нищо хубаво!

Е. Няма нищо хубаво!

Д. Какво казахте?

Е. Казах „Няма нищо хубаво“, а вие?

Д. И аз казах „Няма нищо хубаво“. Ужас! Излиза, че сме съгласни.

Е. Абсурд! Какво да направим, за да престанем да сме съгласни?

Д. Хрумна ми една идея.

Е. За нищо не става.

Д. Вярно, не става.

Е. И на мен ми хрумна една.

Д. И тя за нищо не става.

Е. Вярно, и тя не става. Всичките ни възможни идеи за нищо не стават...

Д. Ще си останем завинаги в съгласие.

Е. Май ще трябва да се сетя за нещо хубаво. Така ще можете да ми възразите... Няма нищо хубаво освен...

Д (*с жив интерес*). Дааа?

Е (*вдишва дълбоко, пълни гърдите си с въздух, мисли, нищо не ѝ идва, изпуска въздуха*).
Няма нищо хубаво.

Д. Така си е. Няма нищо хубаво... мамка му, пак сме съгласни!

Пауза.

Д. От мен – твърдо „не!“.

Е. Значи от мен – твърдо „да!“.

Д. Надявам се вашето „да“ да не е в подкрепа на моето „не“, а категорично да го отрича.

Е. Именно!

Д. Един вид: съгласна сте с мен?

Е. Твърдо не!

Д. Твърдото „не“ го казах аз!

Е. „Не“ на какво?

Д. На нищо. А вашето?

Е (*отчаяна*). И моето. (*Пауза.*) Няма нищо хубаво.

Д. Да, няма нищо хубаво.

Пауза.

Д (*с пресилена увереност*). Тотално съм несъгласна с вас!

Е (*с пресилена увереност*). И аз – с вас! Тотално не съм съгласна!

Д. Значи според вас всичко е хубаво, така ли?

Е. Вие първа казахте, че сте несъгласна с мен! Тоест тъкмо за вас всичко е хубаво.

Д. За мен нищо не е хубаво!

Е. За *мен* нищо не е хубаво! Явно мислим еднакво.

Пауза.

Е. Какво да направим, за да ни се разминат мненията?

Д. Няма какво да се прави. Освен ако...

Е. ...някоя от нас не изчезне.

Д. Изчезнете вие!

Е. Не. Изчезнете вие!

Д. О, най-сетне не можем да се разберем! Изчезвайте!

Е. Изчезвайте!

Сбиват се. Разменят си еднакви удари без хъс. След малко спират уморени.

Д. Силите ни са равни.

Е. Дори да се пердашим цял живот, никоя от двете ни няма да надвие другата.

Д. Да, решението би било едната да изчезне, но не виждам как да стане.

Е. Да, няма как да стане и това е единственото хубаво, за което се сещам.

Д. Тоест както твърдя от самото начало – няма нищо хубаво.

Е. И аз не спирам да повтарям същото – няма нищо хубаво.

Д. Значи сме в пълно съгласие.

Е. Ужас!

Затъмнение.

ВОЙНАТА

А, изгубил разсъдъка си войник, тича в кръг.

А. Тъй вярно, гусин генерал!! Тъй вярно, гусин генерал!! Тъй вярно, гусин генерал!!

От различни места влизат генералите Б, В и Г.

Г. Мирно!

В. Напред!

Б. Кръгом!

А се олюлява.

Г. „Мирно!“ казах!

В. „Напред!“ казах!

Б. „Кръгом!“ казах!

А не знае на кого да се подчини и припада.

Б, В и Г. Стани!

А се изправя. Застива.

Г. Кой е твоят единствен генерал?

А (към Г). Вие, гусин генерал!

В. Не! Твоят генерал съм аз!

А (към В). Тъй вярно, гусин генерал!

Б. Аз съм твоят генерал!

А. На вашите заповеди, гусин генерал!

Г. Това неподчинение ли е?!

А. Съвсем не, гусин генерал!

В. Отхвърляш твоя генерал?!

А. Не, не, гусин генерал!

Б. Измяна!

А. На вашите заповеди, гусин...

Б. Кръгом!

В. Напред!

Г. Мирно!

А припада.

Б, В и Г: Стани!

А се изправя. Застива.

В. Напред!

Г. Мирно!

Б: Кръгом!

А припада.

Б, В и Г. Стани!

А се изправя. Застива.

Г. Ще се преборим с фалшивите генерали!

А. Тъй вярно, гусин генерал!

В. Ще обявим война на врага!

А. Война, гусин генерал!

Б. На бой срещу всички!

А. Всички, гусин генерал!

Б, В и Г. В атака!

А се олюлява.

Б, В и Г. Бързо! Атакувай!

А започва сам да си нанася удари.

Г. Ще победим!

В. Ще се покрием със слава!

Б. Нито стъпка назад! Тази война е необходима!

Б, В и Г: Стъсти редиците, засили щурма!

А се млати все по-силно. Търкаля се по пода. Отпада. Губи съзнание.

Г. Войската е изтощена. Ще подпиша временно споразумение.

В. Отдъх-ни! Време за пакт и кратко примирие.

Б. Прекъсваме бойните действия за момент.

Б, В и Г се приближават един до друг. Церемониално се поздравяват. Разменят неразбираеми думи. Ръкостискания. Бумаги. Подписи. Прегръдки. Ордени. Военен марш. Патриотични сълзи. Рязка промяна: настървение.

Б, В и Г: Стани!

Г (към А). Последвай твоя единствен генерал!

В (към А): Последвай твоя единствен генерал!

Б (към А). Последвай твоя единствен генерал!

Б, В и Г поемат към различни изходи.

Б, В и Г. Последвай твоя единствен генерал!

А (обезумял, препуска в кръг). Тъй вярно, гусин генерал!! Тъй вярно, гусин генерал!!

Затъмнение.

ПЛЕННИЧКИТЕ

Д и Е, застанали една срещу друга, са преплели пръсти, в които сякаш държат невидима решетка.

Д. Пленена съм. Спасете ме, госпожо!

Е. Не. Аз съм пленничката. Моля ви, спасете ме!

Д. Не ми се подигравайте. Вижте, че съм зад решетките.

Е. Каква безчувствена шега. Тези решетки са пред мен.

Д и Е. Освободете ме!

Д. Пазачка!

Е. Палачка!

Д. Върнете ми свободата!

Е. ...казала надзирателката на затворничката!

Д (*свлича се на пода и плаче*). Милост!

Е. Не знам какво по-точно искате. Да ви моля така, както вие се преструвате, че молите мен? (*Свлича се на пода като Д.*) Готово, не ми остана гордост. Само ми дайте да си ида, моля ви.

Д (*крещи*). Тук пленничката съм аз!!!

Д и Е (*изправят се*). Пуснете ме!

Д напират към Е, която отстъпва. После Е напират към Д, която отстъпва. И двете са наежени и готови за бой.

Е. Да не бяха тези решетки, щях да те науча аз тебе.

Д. Противен цербер, заслужаваш да умреш.

Е. О, де да можех да си откача ръцете от тези пръчки и да те удуша...

Д. Ти си лесна, а виж аз не мога. Ръцете ми са залепнали за пръчките.

Е. Лъжеш. Дошла си тук по собствена воля.

Д. Ти си тази, дето е дошла да гледа агонията ми. Мразя те.

Е. Мразя те.

Д и Е се мъчат да разплетат пръстите си.

Д. Не разбираш ли колко е ужасно да си затворен между четири стени? Ден след ден – все същата килия?

Е. Разбирам и още как. Пусни ме, за да мога отново да тичам на воля, да пътувам...

Д и Е. Освободи ме. Аз съм пленничката.

С все така преплетени пръсти спират уморени и рухват на колене. Плачат тихо. Споглеждат се.

Д. Това не са престорени сълзи.

Е. Нито пък твоя плач.

Д. Да не би да ти е домъчняло за мен?

Е. Да не би да изпитваш истинска жал пред моето нещастие?

Д. От сто години стоиш пред решетките ми.

Е. Откакто съм пленена, не си помръдвала от мястото си.

Д. Винаги си била от другата страна.
Е. Стара си вече, немощна.
Д. Измъчваш се.
Е. Върви си. Нали виждаш, че не мога да избягам. Ти поне си свободна. Почини си.
Д. Пак започваш. Не лъжи. Не стой тук без нужда. Наслади се на свободата си.
Д и Е. Ти си свободна. Аз – не. Наслади се на свободата си.

Пауза. Д и Е се гледат първо недоверчиво, после дружелюбно.

Д. Значи оставаш?
Е. Ти си добра надзирателка, започвам да те разбирам.
Д. Не си с ума си и отказваш да си тръгнеш...
Е. Грижиш се за мен и от състрадание искаш...
Д. ...да ми внушиш, че аз съм надзирателката...
Е. ...че не аз съм пленничката тука. Ти си луда.
Д. Добра надзирателка, започвам да те разбирам.

Пауза. У Д и Е проличава огромно облекчение.

Е. Навън сигурно е нощ, приспа ми се.
Д. Да, време е за сън.
Е. Може би утре ще дойде друга надзирателка да те замести.
Д. Може би утре ще си тръгнеш, надзирателко.
Е. Може би утре новата надзирателка ще ме пусне.
Д. Новата надзирателка сигурно ще ме пусне.
Д и Е. Новата надзирателка ще ни пусне на свобода!

Затъмнение.

ПЪРВАТА КРАЧКА

Б. В *Даодъдзин* се казва, че за да изминеш един километър, трябва да направиш първата крачка. Е, добре. Ще измина един километър. Ще направя първата крачка. Но колко да е дълга тя? Половин метър? Или повече? Три метра? По-малко? Двайсет сантиметра? Един милиметър? Ами ако правенето на крачката се състои главно в това да я формулираш наум, без да предприемаш каквито и да било действия с тялото си? Момент да формулирам наум първата крачка. Готово. Сега вече не изпитвам нужда да измина един километър. Стига ми да си го представям.

Затъмнение.

ДА БЪДЕШ ИЛИ НЕ

На сцената излиза Г и имитира Хамлет – в ръката си вместо череп държи бяла топка за игра.

Г (*тържествено*). Да бъдеш или не... Да бъдеш и не бъдеш същевременно... Несбъднат в бъдното да си... И постепенно да отбъдеш... Да бъдеш днес, а утре – не и все пак вдругиден – отново... Да си на път да бъдеш... Или пък в безпътен небъдеж... В небъденето да пребъдеш... Тук да не бъдеш, само другаде да си... Да бъдеш там, където няма как... Или пък да не бъдеш, ако има... Безбройните прояви на бита... но нивга битието... и прочее, и прочее... Туй е въпросът!

А, Б, В, Д, Е и Ж, които седят и го гледат, ръкопляскат. Тщеславният Г ги поздравява с превзета сдържаност. Завърта се и сяда. Прави движения, сякаш се намира пред огледало и си сваля грима.

Г (*към въображаемото огледало*). Какво да се лъжем: цар си!

Към него се доближава Ж, късоголедо момиче, преливащо от въодушевление.

Ж. Великолепно! Изумително! Фантастично!

Г (*дуе се*). Хм, преувеличавате.

Ж. До сълзи ме затрогнахте. Вие сте гений! Никой не е способен да се въплъти в Хамлет така, както го правите вие!

Г (*престорено скромно*). Ласкаете ме. Ако играя Хамлет сполучливо, то не е по собствени заслуги, а защото съдбата по рождение ме е дарила с красив тембър и...

Ж. Жалко че другите зрители не ви разбират. Само аз съм на вашите честоти!

Г (*неспокоен*). Защо, какво казват другите?

Ж. Казват, че дикцията ви не става, че от думите ви една сричка не може да се разбере, че говорите, все едно сте яли картофено пюре и зъбите ви лепнат... Гадни лъжци!

Г (*докачен*). Ама как е възможно? Аз си мия зъбите преди представление и...

Ж. О, чакайте, това нищо не е! Идиотите се подиграват и на походката ви!

Г (*видимо разтревожен*). Какво ми има на походката?

Ж. Нищо, страхотна е. Но те казват, че се движите патравата, все едно имате по един мазол на всеки пръст – с петите навътре, като клоун от цирка.

Г (*става и започва да ходи точно както го е описала*). Колко е несправедлива публиката!

Ж. Аз тези мизерници бих ги изтрепала! Казват, че нямате характер, че сте поредният посредствен, безцветен неудачник. Че на всяко изречение поне веднъж извръщавате като коза... Но аз, само аз знам, че вие сте гений! Хайде, дайте ми автограф, пък ако ще да е единственият, който ще ви поискат за сезона...

Г се разписва. Ж си тръгва. Г се свлича на стола си, направо е смазан. Поглежда се в огледалото с отвращение.

Г. Да бъдеш или не...

Затъмнение.

МОНОЛОГ

Влиза В, сериозен е и носи стол. Разполага стола по средата на сцената, изправя се върху него, разтваря ръце и изкрещява.

В. АЗ СЪМ НЕВИНЕН!

Възвръща си самообладанието, слиза от стола и го отнася.

ОПТИМИСТКАТА И ПЕСИМИСТКАТА

Среща на Ж, непоправима оптимистка, с Е, непоправима песимистка.

Ж. Как сме, как сме?

Е. Много зле!

Ж. Разбирам ви.

Е. Потрябвало ми е да ме разбирате.

Ж. Ще се опитам да не ви разбирам.

Е. Хич не се и опитвайте.

Ж. Ще се правя, че ви няма.

Е. Има ме и още как.

Ж. Какъв хубав ден.

Е. Не се трае тази жегга.

Ж. Да, не се трае жеггата.

Е. Не папагалствайте.

Ж. То всъщност захладня.

Е. Не ми противоречете.

Ж. Искях да съм ви от помощ.

Е. Нямам нужда от помощ.

Ж. Аз и не бих ви предложила...

Е. Не заслужавам да ми се помогне ли?

Ж. Напротив, но нали не искате да ви помагам.

Е. Вас какво ви е еня аз какво искам?

Ж. Мога ли да ви помогна?

Е. Не.

Ж. Ще се опитам да ви разбера.

Е. Хич не се и опитвайте.

Ж. Я да ви задам една гатанка. Каква е разликата между...

Е. Пука ми за тая разлика, дори да я знам каква е.

Ж. Имало едно време...

Е. И да е имало, вече няма. Сори!

Ж. Един евреин и един шотландец влизат в...

Е. Расистка!

Ж. Не се ядосвайте де.

Е. С какво право ми забранявате?

Ж. Ядосвайте се тогава!

Е. Не ме командвайте.

Ж. Млъквам.

Е. Мълчанието ви ми тежи.

Ж. Добре, ще говоря.

Е. Не ми надувайте главата.

Ж. Отивам си.

Е. Ако ме изоставите, ще се обидя.

Ж. В такъв случай си тръгнете вие!

Е. Защо ме пъдите?

Ж. Хайде да си отидем заедно.

Е. Мога и без вашата компания.

Ж. Няма да помръдна, ако не искате.
Е. Не искам да се оправдавате с моите желания.
Ж. Ето, мърдам.
Е. Много място заемате.

Отчаяната Ж зашлевява шамар на Е и на секундата се разкайва. Е плаче. Докато Ж се мъчи да я успокои, си възвръща вида на непоправима оптимистка.

Ж. Как сме, как сме?
Е. Много зле!

Затъмнение.

ВИНАТА

Ж кротко спи на един стол. А, Б и В се нахвърлят върху нея и я събуждат с юмруци.

А, Б и В. Кажу, признай, кажу, признай!
Ж. Коя съм аз? Ах!²
А, Б и В. Кажу, признай, кажу, признай!
Ж. Къде съм? Ах!
В. На стола си.
Ж. Стол ли? Какво е „стол“? Ах!
А. Онова, на което си седнала.
Ж. Седнала ли? Какво е „седнала“? Ах!
Б. Положила подполните си половинки върху плоскост.
Ж. Положила? Половинки? Плоскост? А?
В. Стига си увъртала!
А. Бързо!
Б. Признай си!
В и А. Признай. Признай!
Ж. Какво да призная? А?
В. Много по-добре от нас знаеш какво – ти си обвиняемата.
А и Б. Дълг на обвиняемия е да знае какво да признае.
Ж. Много бих се радвала да имам нещо за признаване.
А, Б и В. Да се протоколира!

Вадят тедтерчета и моливи.

В. Обвиняемата изразява желание да направи пълни самопризнания.
А. Каквото и да кажете от този момент нататък, може да бъде използвано срещу вас.
Б. Започвай!
Ж. Коя съм аз? Ах!
А. Тук ние задаваме въпросите.
В. Признай!
Ж. Какво да призная? Ах!
А, Б и В. Кажу, признай, кажу, признай!

Нахвърлят се върху Ж и я обсипват с удари.

Ж. Аз съм виновна!
В. Признава вината си!
А. За престъпление!
Б. Следователно има престъпление!
А, Б и В. Какво е престъплението?
Ж. Знаем ли? Ах!
А, Б и В. Кажу, признай, кажу, признай!
Ж. Ами... един... един мъртвец.

---

² В оригинала възклицанието навсякъде в тази сцена е *ah!*, което може да се тълкува като всичко от „ох“ (болка) до „о“ (удивление) или от „ах!“ (изненада) до „ъ?“ (неразбиране), вкл. „ха“, „ъх“, „ех“, „их“ и пр. – Б. пр.

В. Убит мъж значи!
Ж. Не... Жена.
А. Убийство на мъж и жена!
Ж. Не... Друг мъж.
Б. Много изстребени мъже!
Ж. Всякакви хора.
А, Б и В: Всички хора!
Ж. Всички хора!
Б. Историята на човека, миналото му, настоящето и бъдещето – умъртвени от теб!
Ж. Признавам. Да, аз ги убих.
А. Лъжеш! Ние сме живи! Не е имало геноцид, защото сме живи! Лъжливо престъпление.
Лъжливи самопризнания. Сигурно криеш някаква чудовищна тайна. Признай!

Нахвърлят се върху Ж. Обсипват я с удари.

Ж. Къде съм? Коя съм? Нямам нищо за признаване. Ах!
Б. Трябва ни вина!
Ж. Моя е вината.
В. Да се протоколира: „Моя е вината“. За какво?
Ж. Не знам. Ах!
В. Порови се в паметта си.
Ж. Нямам памет.

А, Б и В цъкат, не ѝ вярват.

В. Нямала памет!
Б. За да признае, трябва да ѝ дадем памет.

А, Б и В променят поведението си и заговарят мазно.

В. Затвори очи...
А. Отпусни се...
Б. Ние сме твои приятели...
В. Родена си в прелестно кътче...
А. ...с плодни дървета и животни без страх...
Б. ...и твоє другарче в игрите е било едно жълто мече...
А. Майка ти е имала дълга руса коса и нежен глас.
Б. Баща ти се е обличал в черно и е свирел на цигулка.
В. Тръгнала си на училище.
А. Първият ти любим е умрял преждевременно.
Б. Пропушила си.
В. Запознала си се с твоя бъдещ съпруг.
А. Родила си деца...
Б. От нищо не си се лишавала...
В. И си извършила някакво деяние, нарушила си закона...
Б. Кошмарно престъпление.
В (към А). Кажи какво престъпление.
А (към Б). Кажи какво престъпление.

Б (към В). Кажу какво престъпление!
В. Можем да ти измислим памет, но не и вина!
Ж (*отваря очи*): Къде съм? Ах!

Нахвърлят се върху нея. Обсипват я с удари.

А и Б. Кажу, признай, кажу, признай!
Ж. Ох!
В и А. Вината!
Ж. Коя съм аз? Ах!
А и Б. Вината, имај милост!
Ж. Милост ли? Какво е „милост“? Ех!
В (*на колене, ридае*). Признай!
Ж. Ох!
А (*на колене, ридае*). Признай!
Ж. Ах!
Б (*на колене, ридае*). Признай!

Ж се смее и се надига от стола си.

Ж. Ха-ха-ха!
Б. Нямаш нищо за признаване, нали? Не си виновна ти. Но кой тогава?
А, Б и В. Молим те, накарай ни да си признаем!
Ж. О!
В. Открий, молим те!
А. Открий в нас, молим те!
Б. Открий вината в нас, молим те!
Ж. О! Нямаме нищо за признаване!
А, Б и В. Вината, молим те!!!

Затъмнение.

ДВАМАТА ОПТИМИСТИ

А и Г, непоправими оптимисти.

Г. Всичко живо се препира, само ние – не.

А. Вярно е. Какво да направим, за да не става така?

Г (*разсъждава*). Лесна работа! (*Вади от джоба си ябълка.*) Виждаш ли тази ябълка?

А. Виждам я.

Г. Тогава ще я сложа тук. (*Слага я на пода.*) После ще ти кажа: „Тази ябълка е моя“. Ти ще отговориш: „Не, моя е!“. И ще се скараме.

А. Супер! Ясно.

Г. Добре, почваме. (*Прави се на сърдит.*) Тази ябълка е моя!

А (*прави се на сърдит*). Тази ябълка е твоя!

Г. Не. Моя е!

А. Да. Твоя е!

Г (*настойчиво*). Ябълката е твоя!

А. Е, мога ли да ти се сърдя, като ми даваш ябълката си? Много благодаря. (*Взема ябълката.*) Животът е хубав!

Г. Направо чудесен!

А понечва да отхапе от ябълката. Г му я взема и пак я слага на пода.

Г. Всичко объркахме. Хайде отначало.

А. Хубаво.

Г. Този път почни ти.

А. Става. (*Прави се на сърдит.*) Тази ябълка е моя!

Г (*прави се на сърдит*). Не, моя е!

А (*прелива от щедрост*). Ами добре, заповядай.

Г (*взема ябълката*). Много ти благодаря.

Разделя ябълката на две. Дава едната половина на А. Ядат усмихнати.

А. Животът е хубав!

Г. Направо чудесен!

Пауза.

Г и А. О, не!

А. Изядохме ябълката. Трябва да си намислим друга причина за раздор.

Г. Хрумна ми нещо!

А. Какво?

Г. Подложи си бузата, аз ще ти зашлевя един шамар, ти ще се ядосаш и ще се скараме!

А. Супер, ясно!

Г. Почваме.

А подлага бузата си. Г посяга да го удари с пресилено ожесточение, но се възпира.

Г. Дожаля ми.

А (*трепери*). Фрасни ме!

Г. Много ми е жал!

А (*трепери още повече*). Хайде де, избий ми някой зъб!

Г. Не мога!

А (*разочарован*). Добре де, как тогава да се скараме?

Г. Обиди ме, за да се вбеся!

А. Прасе! Свиня! Шопар! Нерез!

Г. Давай още!

А. Нерез! Шопар! Свиня! Прасе!

Г. Още, още!

А. Прасар! Шопня! Свèрез!

Г. Не е достатъчно, не мога да се нервирам.

А. Ами не се сещам за други обиди...

Г. Няма значение, тонът е важен, не съдържанието. Изречено с ненавист, всичко се превръща в обида.

А. А, ясно... Пържен картоф такъв! Колело зелено! Телескоп с телескоп! Микроскоп! Вратовръзка! Домат! Череша! Копче! Дърво! Храст! Цвете мое! Пиленце! Друже!

Г и А се хвърлят в обятията си. После отстъпват на крачка.

Г. О, не!

А. То се е видяло, че няма да се скараме!

Г. Никога! (*Плаче.*)

А (*гали го по главата*). Душичката ми, не плачи. (*Също се разплаква.*)

Г (*на свой ред го гали по главата*). И ти, слънчице, недей се разстройва.

Г и А (*утешават се взаимно*). Няма, няма, миличък, горкото ми цветенце, скъпото ми пиленце, друже мил.

Вече щастливи, Г и А се отдалечават прегърнати.

Затъмнение.

ИДИОТИТЕ

Б, В, Д и Е, идиоти, седят и им е адски скучно.

В. Ще умрем от скука, понеже не умеем да мислим! Не съм ли прав?

Д. Мхммм...

Б. Мхммм...

Е: Прав си!

В. Bravo! Съгласна си значи! Ела! Ще те хипнотизирам! Веднага, щом изпаднеш в хипноза, ще ти внуша да мислиш!

Е. Леле, сигурно е страхотно да се мисли! Хайде!

Е застава до В, който широко ококорва очите си и много властно се опитва да я хипнотизира.

В. Гледай ме, заспи, гледай ме, заспи, гледай ме, гледай ме, ще преброя до три и ще заспиш: едно! Гледай ме. Две! Гледай ме, гледай, заспи! ТРИИИИИ!

Е се свлича, дълбоко заспала.

В (към Е). След няколко минути ще отвориш очи и ще започнеш да мислиш. (Обръща се към Д.) Видя ли? Лесно е! Ела, и теб ще хипнотизирам.

Д. Абе то не се знае! Но идвам!

В застава пред Д. И двамата широко ококорват очи.

В. Заспи, заспи, гледай ме!

Д. Ти заспи, гледай ме ти!

В. Не бе, ти заспи, ти ме гледай! ЕДНО!...

Д. Ти си този, дето ме гледа и ще заспи! ДВЕ!

В. Гледай ме, гледай ме, заспи, заспи! ТРИИИИИ! (Свлича се, дълбоко заспал и хипнотизиран.)

Д (към В). След няколко минути ще отвориш очи и ще започнеш да мислиш. (Към Б.) Видя ли? По-силният разум надвива по-слабия! Ела! Няма да е трудно и теб да хипнотизирам в три стъпки.

Б. Ще видим, казал слепият...

Д се изтъпанва предизвикателно пред Б. Двамата широко ококорват очи...

Д. Гледай ме, заспи, едно...

Б. Гледай ме и заспи, едно...

Д. Заспи, заспи, две...

Б. Заспи, заспи, две...

Д. Гледай ме...

Б. Гледай ме...

Д. Ще заспиш, а после ще мислиш!

Б. Ще заспиш, а после ще мислиш!

Б и Д. ТРИИИИИ!

Б и Д се свличат дълбоко заспали. Б, В, Д и Е хъркат. Изведнъж се събуждат – отварят очи с втренчен поглед. Гледат се, протягат се, раздвижват вратове и тела, правят смешни интелигентни физиономии.

- В. Единственото познание е това за незнанието. За всичко, което не знам, твърдя обратното!
- Д. Плодът на различните видове труд е още труд! Ако събера всички възможности за действие, зануляваме възможността за избор!
- Б. Ако отговорите са завоалирани въпроси, то не е изключено въпросите да са зле формулирани отговори.
- Е. Пет по осем – четиресет!

Мислят.

- В. Ако единствената възможност за съзидание е разрушението, то единствената ни възможност да рушим е да създаваме.
- Д. Ако съвкупността на всички дървета правеше една-единствена гора, то в нея нямаше да да се изгубим, защото, където и да идехме, щяхме да знаем в коя гора сме.
- Б. Всичко е относително с изключение на относителността, която е постоянна и непроменлива. Да кажеш едно „да“, означава да породим безрой „не“-та, докато да кажеш едно „не“, означава да елиминираш всички „да“-та.
- Е. Пет по осем – четиресет!

Мислят. Гърчат се, мчат се с цялото си същество да се съсредоточат, страдат, стенат, пъшкат.

- В. Не може да бъде! Да се вярва стана невъзможно! И несправедливото е справедливо!
- Д. Вчера – нищо, днес – никак, утре – какво? Макар и без господари, се подчиняваме безропотно.
- Б. Обречени на вечна заблуда! Обречени да се усмихваме, докато всичко и всички се носим по течението към смъртта!
- Е. Пет по осем – четиресет! Искам да се събудя!

В, Б, Д и Е затварят очи и правят отчаяни усилия да се събудят. Събуждат се. Въздъхват облекчено. Успокояват се. Доскучава им. Заемат пози, подходящи за убиване на времето.

Затъмнение.

ПРИКАЗКА

А (*към публиката*). Ще ви разкажа една приказка... Имало едно време... Имало едно малко време... Едно толкова малко време... толкова късичко и никакво... че за нищо не стигнало. Значи няма и приказка. Благодаря.

Напуска сцената.

НА ВАШИТЕ ЗАПОВЕДИ, ГОСПОДАРЮ

Г – аристократ. А, Б, В, Д, Е и Ж – слуги.

РАЗКАЗВАЧ. Един аристократ, облян в кръв, сякаш е бил пребит безмилостно, спи в разкошното си ложе. Събужда се и се протяга – всичко го боли. Отваря широко очи. Чувства се изгубен. Крещи отчаяно...

Г. Слуги! Слуги! Бързо, слуги!

Пристигат А, Б, В, Д, Е и Ж.

СЛУГИТЕ. На вашите заповеди, господарю!

Г. Защо се забавихте? Плебеи, негодници, мерзавци!

СЛУГИТЕ. Благодарим, господарю. На вашите заповеди, господарю.

Г. Сложете си ливреите, глупаци!

А, Б, В, Д, Е и Ж си обличат ливреите. Покланят се дълбоко.

СЛУГИТЕ. На вашите услуги, господарю. Какво желаете?

Г (*колебае се, мисли*). Ами... Нищо не желая.

СЛУГИТЕ. Не е възможно, господарю. Вие ни плащате, за да изпълняваме вашите желания.

Г. Да, така е. Кесаревото – кесарю, а на калтака – кал. Заповядвам ви да ми кажете какво да ви заповядам!

СЛУГИТЕ: Заповядайте ни да ви поднесем обяд!

Г. Не съм гладен, стомахът ми се е свил от ритниците.

СЛУГИТЕ. Няма значение, господарю. Може и да не ядете това, което ще донесем. Въпросът не е да се нахраните, а да ни дадете заповед.

Г. Прави сте! Хайде, жалки лакеи, дайте да ям!

А, Б, В, Д, Е и Ж излизат тичешком.

РАЗКАЗВАЧ. Слугите се връщат с най-разнообразни блюда, които бъркат от червеи.

СЛУГИТЕ. Ето, господарю, речено-сторено. На вашите заповеди.

Г. Ама че гадост! Ще повърна. Вони на гнилоч!

СЛУГИТЕ. Естествено, господарю. Събрахме тази храна, оставена за помен, от могилите във вашето гробище.

Г. Скотове безбожни! Веднага да върнете храната на мъртвите!

Слугите излизат тичешком. Г е сам. Оглежда се объркан, опустошен, потиснат. Изглежда, сякаш се задушава.

Г. Слуги! Слуги! Бързо, слуги!

А, Б, В, Д, Е и Ж влизат тичешком. Спират. Покланят се дълбоко.

СЛУГИТЕ. На вашите заповеди, господарю. Какво желаете?

Г (*поема въздух облекчен, колебае се, мисли*). Ама че досада: нищо не желая!

СЛУГИТЕ. Нали ви казахме, че така не става, господарю. Вие съществувате, за да ни командвате.

Г. Добре, креслива сган, кажете какво друго да ви заповядам!

СЛУГИТЕ. Заповядайте да ви приспим, господарю.

Г. Ударите по очите ми разкъсаха клепачите. Не виждате ли? Вече нямам клепачи. А без тях – как да спя? Пък и не ми се спи, безумци!

СЛУГИТЕ. Не си го слагайте на сърце, господарю. Въпросът не е дали ви се спи, а да ни дадете заповед. Ние ще се постареем да ви приспим, а вие в това време, ако предпочитате, будувайте.

Г. Добре, слуги, приспете ме!

СЛУГИТЕ. Нани на, господарю... Спете... Сънувайте... царски палати... Царски палати, пълни с предани слуги, готови да ви се подчинят... хиляди слуги в трепетно очакване, господарю... вие сте техният владетел, те – ваши роби... техен дълг е да изпълняват... ваш дълг е да им казвате какво. Стоотици хиляди, милиони верни слуги примират за вашите заповеди, господарю!

Г. Не мога! Помощ!

СЛУГИТЕ. Събудихте ли се вече? Добре ли си дремнахте? Ние сме слугите ви! На вашите заповеди, господарю!

Г. Подлеци и наглеци, какво да ви заповядам сега?

СЛУГИТЕ. Заповядайте да ви позабавляваме, господарю.

Г. Да ме позабавлявате ли? Как?

СЛУГИТЕ. Не сме мъдrecи, ваша милост, а прислуга. Вие най-добре знаете какво ви е приятно.

Г. Де да знам, паплач такава! Направете каквото ви е приятно на вас!

СЛУГИТЕ. Единствената отрада на слугата е да се подчинява на господаря си. Нека ви позабавляваме с това, което на вас ви е приятно.

Г. Хайде сега, хаймани! Какво ми е приятно на мен?

СЛУГИТЕ. На вас ви е приятно да ни давате заповеди, господарю. На ваше разположение сме! Само наредете, господарю!

Г. Да ви сера на келявите глави! Така е, като съм мекосърдечен... Или веднага ще кажете какво да поискам от вас, или ще повикам стражата да ви отреже ушите и топките!

СЛУГИТЕ (*с престорен ужас*). Олеле! Ами може например да ни заповядате да изтанцуваме нещо романтично...

Г. О, да! Гнусни жаби, танцувайте романтично!

А, Б, В, Д, Е и Ж се изправят на палци и танцуват с гротескна еlegantност.

Г. Добичета нескòпосни, никога няма да бъдете изящни! Не сте ми интересни!

СЛУГИТЕ. Тогава заповядайте да танцуваме като слонове.

Г. Танцувайте като слонове!

А, Б, В, Д, Е и Ж се правят, че са много тежки и танцуват с думкаци стъпки.

Г. Просташка работа, не ми е забавно.

СЛУГИТЕ. Заповядайте ни да викаме.

Г. Викайте!

А, Б, В, Д, Е и Ж викат, та се късат.

Г. Никаквец до никаквеца! Стига, спухахте ми тъпанчетата!

СЛУГИТЕ. Заповядайте да си бием шамари!

Г. Бийте си шамари, нехранимайковци!

А, Б, В, Д, Е и Ж си бият гръмки шамари.

Г. Не ми е забавно, некадърници!

СЛУГИТЕ. Ако не ви е забавно да се бием помежду си, господарю, наредете ни да набием вас! Заповядайте да ви потрошим кокалите! Повелете да ви препикаем физиономията!

Г. Набийте ме, потрошете ми кокалите, препикайте ми физиономията!

А, Б, В, Д, Е и Ж се нахвърлят върху Г и почват зверски да го налагат.

Затъмнение.

УДАВНИЦИ

В един басейн В отчаяно маха с ръце в опит да не се удави.

В. Помощ! Не мога да плувам! Давя се!

Б, Г и А се приближават до ръба на басейна, сякаш за да спасят В, но там рязко спират и се отдръпват на крачка.

Б. Стоп! Преди да действаме, трябва да си изясним дали тази особа иска помощ лично за себе си, за нас или от името на цялото човечество пред един бог, който си прави оглушки!

Г. Момент! Може би този човек търси не съдействие, а внимание! Може би над водата се носи викът на неговото самолюбие, който по същество означава: „Я ме вижте!“.

В. Давя се! Имайте милост!

А. Хайде пък сега и милост! Мен ако питате, всеки се намира точно там, където се е докарал със собствени усилия. Всеки си е виновен, че му се случва това, което му се случва, защото в някакъв момент си го е пожелал. Светът е субективна проекция...

В. Бъдете хора, направете нещо!

Б. Де да беше толкова просто! Аз например съм в деликатно материално и душевно равновесие. Откъде накъде ще се хвърлям да помагам на друг, преди да съм помогнал на самия себе си?

В с неустово усилие протяга ръка към А, Б и Г.

В. Подайте ми ръка! Едно дръпване стига!

Г. Аз не бих му се доверил! Наясно ли сме доколко всъщност е в опасност той? Ами ако е здраво стъпил на дъното и намерението му е да ни събори в отворната вода?...

В потъва, после изплува отново и трескаво диша с отворена уста, полуудавен.

В. Това е бездънен кладенец! Хищните сардини хапят прасците ми! Скоро ще ме оглозгат до кости! Спасете ме!

А. Синко мой, не бъди горделив. Щом небето те зове, какво си се вкопчил в това земно тяло? Спри да буйстваш и се помоли.

В. Помогнете, дявол да ви вземе!

Г и А понечват да пристъпят към басейна. Б им попречва.

Б. Никой да не мърда! Първо трябва да си изясним поради какво този гражданин се е озовал в сегашното си положение! Ами ако не е паднал току-така, а заслужено са го бутнали в басейна?

Г. Да не говорим, че може и да се наслаждава на своето премеждие! Преди да се окаже във водата, сигурно е бил претръпнал към всичко и едва сега, в предсмъртния си час, най-сетне почва да се чувства жив. Кой съм аз, че да прекъсвам този процес на себепознание?

В. Добре, лайнари, щом е така, мерси и сбогом!

В потъва, а когато отново изплува, е по корем във водата, вече безжизнен. А, Б и Г

се разтревожават и започват да му викат.

Б. Ало, господине, къде ви е възпитанието?

Г. Махайте с ръце, гълтайте вода, какво се правите на умрял!

А. Оглеждайте се за помощ, викайте, изпълнете си дълга!

Б. Хайде да не ви мързи: пляскайте с крака, плюйте вода!

Г. Не ни лишавайте от смисъл!

Б. Нас ни има на света само за да ви спасим!

А. Имаме нужда някой да се дави!

Б. Без някой, който се дави, космосът остава без ос!

Г. Вие сте центърът на системата, не спирайте да викаете за помощ, имайте съвест!

А. Я се помъчете да ни хванете за ръцете. Само да е ясно: идеята не е да ни *хванете* – това няма да допуснем, – а да се *помъчите*. Постигането на целите е просташко, важен е само опитът да ги постигнем...

Б. Съвземете се и се помъчете!

Г. Да, помъчете се!

А. Помъчете се, ако обичате!

А, Б и Г толкова разпалено протягат ръце към удавника, че падат във водата.

Б. Помощ, не умея да плувам, извадете ме от тук!

Г. Защо ми вземате думите от устата – аз се давя! На помощ!

А. Колеги, удивен съм от подобна липса на уважение – аз повече от всеки друг заслужавам да бъда спасен!

А, Б и Г се счепкват, докато се опитват да се покатерят върху тялото на В.

Б. Гадняри!

Г. Помияри!

А. Психари!

Удрят се. Потъват. На повърхността остава само В.

Затъмнение.

ИДЕАЛНАТА ЖЕНА

Б – мъж. Д – жена.

Б. Аз просто не съм като другите... Мъжете рядко си представят своята идеална любима. Чакат първата срещната да се позадържи при тях, свикват с нея и я обикват. А аз не съм такъв.

РАЗКАЗВАЧ. Влиза една неутрална жена с куфар. От него вади елементите, с които променя своята външност.

Б. Моят идеал за жена е точно определен. Черна коса.

РАЗКАЗВАЧ. Жената си слага черна перука.

Б. Черна и къса.

РАЗКАЗВАЧ. Жената сменя дългососата перука с къса.

Б. Синя рокля.

РАЗКАЗВАЧ. Жената си облича синя рокля.

Б. И боси крака.

РАЗКАЗВАЧ. Жената си събува обувките.

Д (*приближава се*). Ето ме.

Б. Коя сте вие?

Д (*с тънък глас*). Не ме ли позна?

Б. Горещо-долу. Имам чувството, че тялото ти ми е познато, но онази, която очаквам, има по-нисък тембър...

Д (*с пътен глас*). Мен чакаш значи!

Б. Не съм сигурен защо, но босите ти крака ме отблъскват. Моята идеална жена ходи с хубави обувки.

РАЗКАЗВАЧ. Жената си слага чифт сини „балеринки“.

Б. Мразя ниските обувки!

РАЗКАЗВАЧ. Жената си слага обувки с ток.

Д. Позна ли ме?

Б. Обувките ти са сини! Не жълти!

РАЗКАЗВАЧ. Слага си жълти обувки.

Д. Позна ли ме?

Б. Роклята ти е синя! Не бяла!

РАЗКАЗВАЧ. Сменя роклята си.

Д. Позна ли ме?

Б. Защо не си рижа, а брюнетка?

РАЗКАЗВАЧ. Слага нова перука.

Д. Позна ли ме?

Б. Не!

Д. Не съм ли каквато ме искаш?

Б. Всеки на моето място щеше да се радва да е с теб. Аз обаче не съм като другите. Не мога да свикна с първата срещната и да я заобичам... Все пак имам идеал.

РАЗКАЗВАЧ. Вади цяла колекция от перуки.

Д. Зелени коси... Бели... Оранжеви...

РАЗКАЗВАЧ. Вади цяла колекция от обувки.

Д. Елегантни... *винтидж*... ортопедични...

РАЗКАЗВАЧ. Вади дрехи.

Д. Какво облекло предпочиташ? Монашеска власеница? Ученическа престилка?... Садо-
мазо? Чисто гола?

Б. Не! Аз имам идеал!

Д. И какъв е той?

Б. Обратното на теб.

Затъмнение.

ДАМАТА С ПУШКАТА

Влиза Е и влачи пушка с цев, дълга два метра и половина – на приклада ѝ с тебешир са отбелязани ред чертички.

Е. Помощ! За бога, помогнете! (*Опира дулото на пушката в едното си слепоочие и протяга ръка към спусъка, за да се застреля. След няколко безуспешни опита да го достигне, вика отчаяно.*) Помощ! Няма ли да се намери някой мъж да ми се притече на помощ?

Влиза А.

А. Викате ли ме, госпожо?

Е. Да. Имам нужда от вас. Направете ми услуга: натиснете спусъка.

А. Шегувате ли се? Нали, ако пушката е заредена, ще ви пръсна главата!

Е. Точно това е целта. Ако ще помагате, действайте. Едно свиване на показалеца и готово.

А. Не е толкова просто без причина да унищожих човешко същество! Кой би поел подобна отговорност?

Е. Аз бих! Искате ли да ви покажа?

А (*смее се*). Ами хубаво.

Е (*подава му пушката*). Заповядайте!

А, все така засмян, опира дулото в слепоочието си. Е отива в другия край на сцената, вдига приклада и слага пръст на спусъка.

А. Какво чувствате?

Е. Нищо.

А. Мислите ли, че ще можете да натиснете?

Е. Разбира се.

А: Я да видим.

Е натиска спусъка. Изстрел. А пада мъртъв. Е вади тебешир и тегли още една чертичка върху приклада.

Е. Мрете, копелета!

Затъмнение.

ЛАБИЛНИЯТ

В и Г влизат от двете противоположни страни на сцената. В е нервен, възбуден, а Г – дегизиран с руса перука с буйни къдрици, подходяща за мудна романтична жена, Срещат се по средата.

В (*заинтригувано*). Коя сте вие?... (*Саркастично*.) Възхищавам ви се!... (*Жалостиво*.) Горкичката... (*Презрително*.) Глупачка!... (*Заплашително*.) Ще те смачкам!... (*Героично*.) Ще ви защита срещу всичко и всички... (*Погнусено*.) Мастия!... (*Разнежено*.) Ангел мой... (*Целува я*.)

Г. Какво... казахте... моля?

В (*заплюва я в лицето*). Предателко!... (*Хлипа от вълнение*.) Вие сте героиня!... (*Закичва я с медал... Изревава от ярост*.) Долна страхливка!... (*Отскубва ѝ медала*.) Ще ви разжалвам!.. (*Похотливо*.) Искаш ли да се любим, курвичке?...

Г. Какво... казахте... моля?

В (*на колене*). Светице... (*Изправя се с гримаса*.) Лесбийка мустаката!... (*Предизвикателно*.) Коя си ти бе?... (*Покатерва се на гърба ѝ*.) Бъди ми робиня!... (*Прегръща я*.) Вие сте всичко за мен... (*Отблъсква я от себе си*.) Гади ми се от тебе!... (*Вдига я на гърба си*.) Винаги ще бъдеш моя повелителка!

Г. Какво... казахте... моля?

В (*пуска я рязко на пода*). Вън от живота ми!... (*Заплашва я с нож*.) Боклук, ще си получиш заслуженото!... (*Протяга ножа към нея*.) Убий ме, всеки миг на тоя свят е страдание за мен!... (*Пъха ножа в ръката ѝ и закрепява*.) Помощ! Дръжте убийцата!... (*Сборичква се с Г, издърпва ѝ ножа и го забива в корема ѝ*.) Неизбежна отбрана!... (*Състрадателно*.) Много ли боли?...

Г (*бавно се свлича*). Какво... казахте... моля?

В (*плаче*). О, каква възхитителна жена ни напуска!... (*Цинично*.) Чудо голямо!... (*Трагично*.) Ще ми се пръсне сърцето!... (*Обвинително*.) Така ти се пада, подла твар!... (*Благочестиво*.) Божичко, дай ми сили да я спася!... (*Демонично*.) Пукни!... (*Наръгва я повторно*.)

Г. Ясно... вие ме... обичате... (*Умира*.)

В избухва в мелодраматични ридания.

Затъмнение.

СЕМЕЙНА ВЕЧЕРЯ

Б – мъж. Е – жена, облечена добре, но със зависим характер, като върно куче. Седят на обща маса с Разказвача. Г и А – войници. В – труп.

РАЗКАЗВАЧ. Мъжът отваря вестник и дава вид, че го чете. Жената пада на колене пред него и със свити пред гърдите ръце, като просещо храна животно, се опитва да привлече вниманието му. Със снизходителен жест мъжът ѝ подава няколко страници от вестника. Жената, задъхана от удоволствие, оплезва език и отива да си седне на стола. Започва да чете, като във всичко подражава на мъжа.

Б (*сериозно*). Бре, бре, бре...

Е (*имитира тона на Б*). Бре, бре, бре...

Б (*изненадано*). Не може да бъде!

Е (*изненадано*). Не може да бъде!

Б (*възмутено*). Е, не!

Е (*възмутено*). Е, не!

Б. Ха-ха-ха!

Е. Ха-ха-ха!

Б (*презрително*). Идиоти...

Е (*презрително*). Идиоти...

Б (*усмихва се със задоволство*). Всичко е наред, защото всичко е постарому.

Е (*усмихва се със задоволство*). Да, да, всичко е наред, защото всичко е постарому!

Б. Ти впрочем напали ли пещта?

Е. Никога не забравям задълженията си! Огънят прилича на грамаден червен паяк!

Б. Не говори така, мълчи, знаеш, че мразя метафорите!

Е. Извинявай, няма повече.

Б. Добре, давай спагетите. И да са студени, иначе не искам.

Е. Знам, знам, от топлата храна ти прилошава.

Б. Много ясно. Печеното месо е въпрос политически, не кулинарен.

Е (*излиза в дъното на сцената*). Прав си, както винаги.

РАЗКАЗВАЧ. Влизат двама войници с неопределена националност – носят полугол труп.

Отварят вратата на пещта, пращането на огъня се засилва. Затварят вратата на пещта.

Мъжът, без да ни най-малко да се впечатли, стъва вестника и го пъха в джоба си.

Докато се връщат, А и Г бършат ръцете си. Излизат отляво.

РАЗКАЗВАЧ. Откъм дъното на помещението се появява жената с две чинии, пълни със спагети. Сяда. Мъжът и жената започват звучно да се хранят – всеки засмуква със свистене по един дълъг, безкраен спагет.

Отляво на сцената отново влизат А и Г – носят В. Излизат отдясно.

РАЗКАЗВАЧ. Тропот откъм пещта.

Докато се връщат, А и Г бършат почернелите си ръце. Излизат отляво.

Б. Колко изгориха днес?

Е. Петдесетина...

- Б. Странно, доста под обичайния брой...
- Е. Може да са им се свършили запасите!
- Б. Хич не ги мисли, от тези запаси – колкото щеш. Организмите не престават да умират.
- Е. Добре, ама откъде ги вадят в такива количества? Да не ги фабрикуват?
- Б. Откъде да знам бе, жена? Мистерия. Пък и не ни засяга. По-добре да си живеем мирно и тихо, без да задаваме въпроси! Яж си спагетите.
- Е. Да, вярно, я да си ям спагетите...
- РАЗКАЗВАЧ. Влизат войниците, понесли нов труп. Този път обаче той се дърпа и надава ужасени вопли.
- В. Неее, не искам! Пуснете ме! Помощ!

А и Г хвърлят В в пещта, без той да спре да крещи и да ги обижда.

- В. Касапи, уроди, разбойници, ааааггххх...
- РАЗКАЗВАЧ. Тропот откъм пещта. Войниците се връщат и си бършат ръцете, този път оцапани с кръв.

А и Г излизат отляво.

- Б. Какво да се прави, някои са страшно невъзпитани!
- Е. Неблагодарници. Къде ще намерят по-чиста пещ?
- Б. Не само чиста, а и мощна. Стават на пепел за по-малко от минута. Какво повече искат?
- Е. Ако ще приказват неприлично, първо да им горят езиците!

Б и Е продължават шумно да засмукват безконечните си спагети. Отляво влизат А и Г, понесли В. Макар и без да се дърпа, В нее драматична ария. А и Г хвърлят В в пещта. Песента се превръща в крясък. Тишина. Мъжът и жената се споглеждат, но не помръдват. Отначало едва доловимо, а после все по-гръмко жената запява песента на трупа.

- Б. Млъкни! Млъкни! Млъкни!
- Е (смесва пееето с думите си към мъжа). Много е... прилепчива... Не мога да си я... извадя от гърлото.
- Б. Обезумя ли, жено? Мълчи, ти казвам! Само на труповете им е позволено да я пеят!
- Е (запушва устата си с две ръце, но не спира да пее). Не... мога... да... спра...
- Б. Бързо, напълни си устата със спагети!

Жената натъква топка спагети в устата си, обаче продължава да пее. Мъжът пъха в устата ѝ и своята топка спагети. Жената надава дрезгаво мучене, но накрая изплюва спагетите и запява с цяло гърло. Войниците се връщат. Мъжът бързо измъква вестника от джоба си, отваря го и започва да чете. Войниците вдигат жената, която не спира да пее, и излизат с нея отъясно. Мъжът продължава да чете. Пещта тропа и шуми. Жената пее. Силно пращане на пламъци. Вой. Вратата на пещта се затръшва. Тишина. Войниците се връщат и пътем отърсват от ръцете си провиснали спагети. Излизат отляво. Мъжът бавно сгъва вестника и го прибира в джоба си.

РАЗКАЗВАЧ. В дъното се появава жена, подобна на предишната – носи две чинии, пълни със спагети.

Д. Ето спагетите, скъпи, много студени, както ги обичаш.

РАЗКАЗВАЧ. Войниците влизат, нарамили поредния мъртвец.

Затъмнение.

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

(любовен диалог)

Д. Имам отговори! Имам отговори... но никой няма въпрос!

А. Аз имам въпрос.

Д. Най-после!

А. Кой е единственият отговор, за който няма въпрос?

Д. Това е единственият въпрос, за който няма отговор!

А. Тогава, кажете, кой е отговорът, който подхожда на всички въпроси?

Д. Ще ви го кажа, ако вие ми кажете кой е въпросът, валиден за всички отговори.

А (*мисли*). Ммм... Кога това, което отговаряте, може да спре да е отговор?

Д. Когато това, което питате, стане просто въпрос и нищо повече.

А. В такъв случай всеки въпрос е по същество отговор.

Д. И всеки отговор е по същество въпрос – точно така!

А. Имам отговори! Имам отговори!

Д. Имам въпроси! Имам въпроси!

Затъмнение.

ДА ИМАШ ИЛИ НЕ

На сцената излиза Е, много красива.

Е. Искам да обичат мен, а не това, което имам! Разберете най-сетне: аз не съм сбор от моите дадености! Обичате задника ми, така ли? Ще го отрежа! Обичате гърдите ми? Ще ги отрежа! Обичате краката ми? Ще ги отрежа! Обичате ръцете ми? Ще ги отрежа! Аз не съм косата си! Долу!... И не съм кожата си! Долу!... Не съм очите си! Долу!... Долу коремът, слабините, вулвата и яйчниците! Долу плътта и костите! Но... Коя съм аз сега? Къде се намирам? О, изгубих всичко! Вече *не съм*! Моля ви, заклевам ви във всичко свидно, обичайте ме, за да мога да бъда и отново да проимам тяло!

Затъмнение.

ВОЙНАТА НА ФИЛОСОФИТЕ

Б, В и Г – самонадеяни философи. А – обикновен човек.

- Г. С риск да прозвуча нескромно: истината е, че от нас четиримата най-цѐнен за човечеството съм аз... Моето схващане за дълбоката същност на понятието за Съзнание няма равно.
- В. Дрън-дрън! Да се прокарават разбирания като вашите в подвижните пясъци на понятието за Съзнание е чиста отживелица. Това, което всъщност няма равно, е моето схващане за дълбоката същност на понятието за Несъзнавано. Поради което смея да твърдя, че моята ценност е най-голяма.
- Б. Проглушихте ми ушите с вашето кудкудякане. Съзнание? Несъзнавано? Вятър! Единственото несравнимо тук е моето схващане за непостоянното постоянство в понятието за Време. Без никакво съмнение от нас четиримата аз съм най-цѐнен.

Б, В и Г започват да си се подиграват. А се засмива.

Г (към А). А вие?

А. Ами нищо особено. Аз знам само едно и...

В (прекъсва го). Ха-ха, знаел само едно... (Към другите.) Добре. Значи надпреварата тук е между нас тримата. Трябва да преценим кой заслужава да е най-отгоре. Как да стане?

Б. Много лесно! Хайде да пикаем и да видим чия струя ще отиде най-далеч!

В. Ммм... Добре!

Г. Нека се види кого най го бива!

Б, В и Г правят движения, все едно разкопчават дюкяните си, вадят членовете си и уринират.

Б. Метър и половина!

Г. Два метра!

В. Два метра и половина!

Б, В и Г полагат огромни усилия да изпреварят съперниците си.

Г. Три метра!

В. Три метра!

Б. Три метра! (Покрусен.) Наравно сме!

А спокойно прави движения, все едно разкопчава дюкяна си, вади члена си и произвежда много дълга струя.

А. Седем метра!

Г (към А). Абсурд! Та аз съм разчепкал от край до край „Логико-философския трактат“ на Витгенщайн, как е възможно *вие* да стигнете по-далеч от мен?

В (към А). Да, как можете *вие* да стигнете по-далеч, при положение че аз съм научил наизуст цялото „Битие и време“ на Хайдегер?

Б (към А). Аз пък умея да тълкувам седемте чакри, десетте сефирота и деветте измерения на енеаграмата! Как успяхте да ни надминете по този начин?

А. Лесно. Надминах ви, защото знам само едно.
Б, В и Г (към А). Но какво?
А. Да пикая надалеч!

Затъмнение.

ЛЮБОУШИЕ

Ж, момиче с целомъдрено излъчване, седи и хвърля трохи на гълъбите. В, съблазнител, отива и сяда до нея, обзет от помитаща страст. Тя се прави, че не го забелязва. Той доближава нос до тялото ѝ, движи го по контура му и лакомо вдъхва нейните ухания.

- В. Мммм... Вашата кожа е градина с възхитителни хищни цветя... (Много чувствено я милва по косата.) Мммм... Пътят на коприната отвежда до душата...
- Ж. Ако пак ме пипнете, ще извикам полиция!
- В. Това не е кощунство, нежна девойко, а обожание. Но щом трябва: кълна ви се, че никога повече в този живот няма да ви докосна!
- Ж. Не е нужно чак да се кълнете. По принцип не съм против физическото сближаване с опитен мъж като вас. Първо обаче е редно да ви опозная. Способен ли сте да овладеете пристъпа си на похот и трезво да отговорите на моите въпроси?
- В. Всякак ще се постарая, водичке моя ненапита!
- Ж. Добре, започваме. С какво се занимавате в живота?
- В. С похищения, мила.
- Ж. В колко сте участвали?
- В. Петстотин седемдесет и три...
- Ж. Този брой потвърждава хипотезата ми – вие сте мъж с богат опит. Уши или пръсти режете?
- В. Пръсти не се е случвало – само уши, за да притисна семейството.
- Ж. С какво ги отделяте от тялото?
- В. С ножица.
- Ж. Колко интересно... Упоявате ли похитените, за да не ги боли?
- В. Що за фантазии, малката! Опъвам ухото ей така, с палеца и показалеца на лявата ръка, и с инструмента, здраво хванат в дясната, клъцвам из основи.
- Ж. Оооо... направо настръхвам. А какво правите, за да не се инфектират раните или да не кървят до смърт?
- В. Просто обгарям отрязаното с цигара.
- Ж. Семействата винаги ли плащат откупа?
- В. Да, слава богу. Но аз искам скромни суми, които едва ми стигат за едноседмична издръжка. Иначе би се наложило и да убивам, а на мен угризенията не са ми по вкуса, честно казано.
- Ж. Напълно ви разбирам, господине! Аз съм сираче, нямам семейство, нямам и пари... бихте ли ми отрязали едното ухо без откуп?
- В. Как може да ви хрумне подобно нещо? Вие за кого ме взехте? Тези работи не се вършат за удоволствие, а само срещу заплащане!
- Ж. А про боно няма ли как? С благотворителна цел?
- В. Аз да не съм ви Исус Христос да ходя да кастря уши от едната любов към ближния?
- Ж. Добре, щом не искате да го отрежете, не бихте ли ми го издърпали поне?
- В. Да ви издърпам ушето ли? Добре, малката, стига да не е много силно.

В подръбва ухото на Ж.

- Ж. Ах, че приятно! Дръпнете малко по-рязко.
- В. Така?

- Ж. Дааа. Колко хубаво дърпате, какви силни и уверени пръсти имате, чувам как се отварят портите на рая! Още, още!
- В. Внимавайте, мила, ако продължавате да молите за още, ще взема, без да искам, да ви го изтръгна!
- Ж. Не ухото искам да ми изтръгнете, а думите, затворени в него, цял рой коварни изречения, които жужат като черни мухи в главата ми! Изтеглете го още по-силно, моля ви: корените му са дълги и впити чак в душата ми!
- В. Но за последно, да знаете! Ето! Ето!
- Ж. Издигам се след ухото си! О, не го пускайте, за да не се завърне черният рояк! Не позволявайте да рухна в бездната, дърпайте, дърпайте!
- В. Но аз не мога цял живот, скъпо момиче, да ви държа за ухото. Съберете кураж и паднете!
- Ж. Пуснете ме тогава! (*В пуска ухото ѝ.*) Политам, нося се шеметно надолу и... о, чудо, падам във вашите обятия!
- В. Сякаш цял живот вас съм чакал! Елате с мен – ще отрежа повечко уши и ще съберем пари за сватбата и медения месец!
- Ж. А няма ли да е по-елегантно със скалпел, отколкото с ножица?

Затъмнение.

ОПАШКАТА

А стои по средата на сцената, обърнат надясно. Б влиза отляво, приближава се до А и застава зад него.

Б. Какво правите тук?

А. Не се ли вижда? Редя се на опашка!

Б. А, ясно. Значи сте последен.

А. Не, пръв съм. Сега вие сте последен.

Б. Само през трупа ми! (*Минава пред А и също се обръща надясно.*) Ето, сега аз съм първи.

Докато Б гледа надясно с гръб към него, А се завърта на 180° и вече е обърнат наляво.

А. Не. Аз продължавам да съм първи, а вие, последният, ме преследвате на заден ход.

Б също се завърта на 180° и застава зад А, обърнат наляво.

Б. Лъжете, господине. Аз се движа назад само защото съм първи на опашката, на която вие ме следвате заднешком.

А се завърта на 180° и сега е очи в очи с Б.

А. Абсурд. Аз напредвам към бъдещето. А вие се движите назад, към миналото.

Б. Не, драги, истината е, че аз се издигам, а вие пропадате.

А започва бавно да се върти на място.

А. Стига! Виджте ме! Въртя се! Край на опашката! Аз съм оста! Аз съм центърът!

Единственото, което чакахте досега, е да стигнете до мен! Е, готово, стигнахте!

Б. Точно така! Чаках да стигна до най-противното същество на света, за да го удуша!

Б се нахвърля върху А и започва да го души. Светлините бавно помръкват.

Б. Аз съм първият убиец! Аз съм първият убиец!

А. Аз съм първата жертва! Аз съм първата жертва!

Затъмнение.

ОБЕТОВАНАТА ЗЕМЯ

А, Б, В, Г, Д, Е и Ж образуват кръг, като всеки се опира на гърба на предния. Бавно обикалят обратно на часовниковата стрелка.

Б (към Г). Ти си нашият водач. Изтощени сме, на прага на смъртта, но някой ден все ще стигнем... Обетованата земя ни очаква...

Д (към Б). Не бива да униваме. Ще продължим напред. Ти си добър водач. Знаеш какво правиш.

В (към Д). Не знам къде отиваш, но те следвам. Пътят е дълъг и се простира към безкрая... Въпреки всичко обаче, сигурен съм, благодарение на теб ще стигнем до целта.

Ж (към В). Стъпалата ми са изранени до кръв, едва дишам, влача се полузаспала – поехме на път преди столетия... Но вярвам в опита ти. Ти знаеш, аз – не...

А (към Ж). Ти знаеш, аз – не, затова вървя подире ти... Заведи ни там, откъдето извираат всички реки! Заведи ни в страната на изобилието!

Е (към А). Заведи ни там, където пустинята се превръща в плодородна нива! Вярвам в теб... Сам бог те е избрал да оглавиш нашия поход...

Г (към Е). Добре че си ти, иначе щяхме да се изгубим. А сега сме на прав път. Ако ти не спреш, и ние няма да спрем. Ти си нашият водач.

Б (към Г). Ти си нашият водач. Изтощени сме, на прага на смъртта, но някой ден все ще стигнем... Обетованата земя ни очаква...

Д (към Б). Не бива да униваме. Ще продължим напред. Ти си добър водач. Знаеш какво правиш.

В (към Д). Не знам къде отиваш, но те следвам. Пътят е дълъг и се простира към безкрая... Въпреки всичко обаче, сигурен съм, благодарение на теб ще стигнем до целта.

Ж (към В). Стъпалата ми са изранени до кръв, едва дишам, влача се полузаспала – поехме на път преди столетия... Но вярвам в опита ти. Ти знаеш, аз – не...

А (към Ж). Ти знаеш, аз – не, затова вървя подире ти... Заведи ни там, откъдето извираат всички реки! Заведи ни в страната на изобилието!

Е (към А). Заведи ни там, където пустинята се превръща в плодородна нива! Вярвам в теб... Сам бог те е избрал да оглавиш нашия поход...

Г (към Е). Добре че си ти, иначе щяхме да се изгубим. А сега сме на прав път. Ако ти не спреш, и ние няма да спрем. Ти си нашият водач...

Постепенно, докато актьорите продължават да повтарят репликите си в същия ред, светлината започва да отслабва.

Затъмнение.

В БАСЕЙНА

РАЗКАЗВАЧ. Г и А лежат на повърхността на басейна, привидно спокойни.

Г. Кога сме паднали тук?

А. Дали сме паднали, или сме се родили?

Г. Ако сме паднали, откъде е било?

А. Ако сме се родили, кой ни е заченал?

Г. Кой съм аз?

А. Ако сам не знаете, как очаквате аз да знам?

Г. А вие кой сте?

А. Нямам представа. Явно сме изгубили паметта си.

Г. При всички положения: ей ни на, тук сме.

А. На моето място.

Г. Ваше ли? Откъде накъде? Мястото е мое!

А. Не, то принадлежи на мен!

Г. На вас, значи? Всичко това?

А. Поне този ъгъл е мой.

Г (*доближава се до А*). Добре, щом този ъгъл е ваш... (*Започва да се напъва и да пухти.*)

А. Какво правите?

Г. Пикая и сера!

А. Ама... така замърсявате водата...

Г. Какво ме е еня! Нали е ваша? Аз си гледам моя ъгъл.

А (*отива до ъгъла на Г*). Това, което направихте, е истинско безобразие. Око за око! На̀ ви!

(*Напъва се, все едно сере.*) И още нещо... (*Повръща.*)

Г. Вандал безсрамен, вън от водата ми!

А. Водата е моя, крадецо!

Г. Ти си крадец! Като баща ти, дето не го знаеш кой е!

Г и А се счепкват. Всеки се опитва да удуши другия.

РАЗКАЗВАЧ. Басейнът започва да се изпразва.

Г и А стърчат в пресушения басейн.

Г. Мислехме, че всичко си имаме...

А. ...а то какво излезе? Нищо.

Г. Каква безмерна суша! Не е честно.

А. Защо са ни отредили подобен свят?

Г. Това може да продължи с години. Хайде да излезем.

А. Моля? Няма стълби, а басейнът е дълбок.

Г. Ами ако направим стълба с телата си?

А. Забравй! Всеки от нас ще иска първи да се покатери на раменете на другия...

Г. Има и още една възможност...

А. Каква?

Г. Да плачем, докато басейнът не се напълни със сълзите ни.

А. Чудесна идея, обаче трябва да си намерим повод – нещо, което да ни натъжи до сълзи.

Г. Няма смисъл. Та ние познаваме омразата, не и съчувствието!

- А. Чакай! Това именно е ужасно тъжно! Като се замисля какъв съм и ми се свива сърцето...
- Г. Какъв се виждаш?
- А. Никакъв. Затова ми се и плаче... Уаааа.
- Г. Уаааа... Аз плача и защото съзнавам, че за да напълним този басейн със сълзи, ще трябва поне сто години.
- А. А ние ще умрем много по-рано... Уаааа...

А и Г ридаят съкрушени, все по-безутешно, после плачът им преминава във вопли и кучешки вой от вида, който вещае смърт. Останалите петима също се разплакват и в крайна сметка започват да вият. Всички се озовават на четири крака по средата на сцената и заговарят като кучета.

- Г. Жалко, че човекът изчезна.
- А. Да... И на мен ми е мъчно... Аууу! Какъв беше добър...
- В. Колко е тъжно, че вече няма и помен от него...
- Д. Всичко свърши...
- Б. Остава само едно... Песента, която пееха войниците, преди да ги хвърлят в пещта...
- Е. О, да, да... Как беше?

Лека-полека всички започват да пеят песента на трупа от „Семейна вечеря“ и да вият. Светлината постепенно угасва.

КРАЙ